

LİSE ANARŞİZM

lafisyanda@gmail.com

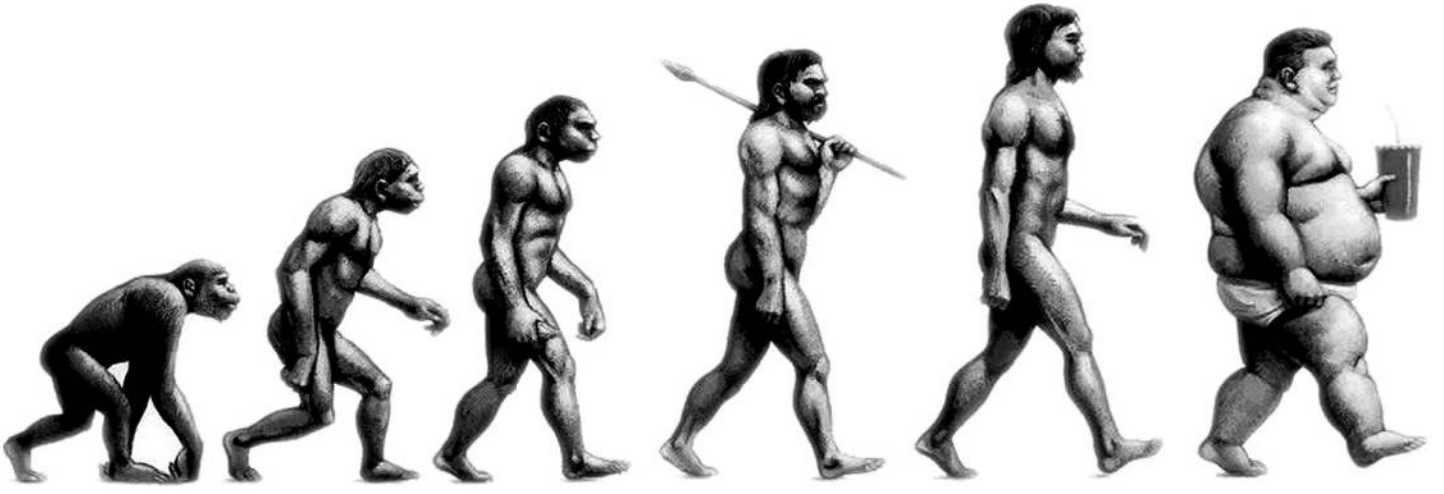
BU DÜZENDE GELECEĞİMİZ KARŞI

LİSE ANARŞİST FAALİYET

Direnış gereklidir. Sonucunun ne olacağı o kadar önemli değil. Öğretmen seni bok yerine koyduğunda, ustanın şamarı ensende patladığında, parmaklarını 16 yaşındayken makineye kaptırdığında, matematik dersi 4 geldi diye ağladığında veya ağlayan bir arkadaşını gördüğünde, gazetelerde 18 yaşında intihar edenleri gördüğünde, 16 yaşındaki biri panzere taş attı diye hakkında 34 yıl hapis istenince bunun bir sonu olmadığını görecekiz. Düşünmeye, "ne yapabiliriz ki ", "ailem ne der", "yaşlanınca ne yapacağım" sorularını sormaya gerek yok. Ailemizin "yaşlanınca biz olmayacağız", "kendi mesleğini eline al önce" abilerimizin "önce bir üniversiteye gir" lakırdılarına kulak asmaya pek gerek yok. Bize sunulan en iyi geleceğin beyaz yakalı, yüksek maaşlı köleler olduğunu düşününce geleceğe dair kaygılanmaya gerek yok. İsyan etmemiz için bize hak vermelerine gerek yok. İsyan sana bağlı.

İSYAN ediyoruz!!!

Lise narsist Faaliyet

Kapitalizm,16. ve 19. yüzyıllar arasında kurumsallaştırılmış burjuva sistemidir. Adı konmamış kapitalizme ilk çağda rastlanabilir. Ortaçağda ise tüccar kapitalizminin erken biçimleri görülmüştür. Bu da göstermiştir ki madde insan ilişkilerine ilk dönemlerden itibaren girmiştir ve daha sonra bu ilişkiler nerdeyse sadece menfaat ilişkisine dönüşmüştür.

Günümüze yakın çağlarda ise 16. ve 17. yüzyıllar arasında Avrupa'da kurumsallaşmış ve nitelik kazanmıştır. Feodalizm sona erdikten sonra kapitalizm batı dünyasındaki hakim sistem olmuştur. Daha sonra da bütün dünyaya Avrupa üzerinden yayılmıştır. Fakat 19. yüzyıldan sonra kapitalizme önemli eleştiriler gelmeye başlamıştır. Bu eleştirilerin ortak yönü kapitalist sistemin insanlar arasında önemli sosyo-ekonomik eşitsizliğe yol açtığıdır. Toplumlar geç olsa da bu sistemin sadece patrona yarar sağladığını işçiye ise hiçbir getirisi olmadığını asırlar sonra anlamışlardır. Bu süreçten sonra insanlar arasında sisteme karşı hareketlenmeler başlamıştır. Anarşizmin I. Enternasyonal'den politik bir hareket olarak çıkması ile birlikte bu hareketlenmeler patlamaya dönüşmüştür.

Anarşistler, pek çok sömürü türünün de aslında kapitalizmden kaynaklandığını insanlara duyurmuş ve anlatmıştır. Bu bağlamda 19. yüzyıldan önce de var olan ve devam eden ırkçılığın temel olarak ilk kapitalistlerin köleliği uygulamak için kullandıkları bir argüman olduğunu söylemişlerdir. Ve insanlar arasındaki eşitsizliği kapitalizmin devlet üzerinden uyguladığını ve devletin yasalarıyla koruduğunu anlatmışlardır.

Bu süre zarfında kapitalizm sürekli üretim ve gelişme ortamı yaratarak insanların ve toplumların gözünü boyamış ve bu burjuva oyunu devam etmiştir. Fakat halk bu gelişim sürecinde adaletin ortadan kalktığını fark ederek devlete ve patronlara dur demiştir ki buna ilk örnek olarak Paris Komünü'nü verebiliriz.

Paris Komünün 'de işçi sınıfı ilk defa bir bahar boyunca hasatlarını patronlar ve iktidar için değil kendileri daha da önemlisi birbirleri için toplamışlardır. Bu dönemde kolektivizmi yaşamışlardır. Otoritesiz ve sömürsüz bir bahar geçirmişler ve özgürlüğü gerçek anlamıyla yaşamışlardır. Bu süreçte kapitalizm işlevini kısa süreliğine de olsa yitirmiş ve aslında yıkılmaz olmadığını göstermiştir. Paris Komünü, iki aylık bir süre devam etmiş ve daha sonra devletler tarafından yıkıma uğramıştır. Fakat insanlar bu komün ile birlikte devletsiz, yöneticisiz ve sömürsüz dolayısıyla tam anlamıyla özgürce yaşanabileceğini görmüşlerdir...

Bu yıkımdan sonra devrim kendini belli bir süre için dinlendirmiştir. Bu dinlenme ona eskisinden de daha büyük güç vermiş ve İspanya İsyanı 1936 baş göstermiştir. Anarşist sendika CNT yaklaşık 2 milyon üyesi ile Faşist Franco devletine baş kaldırmıştır ve devrim bayrağı Fransa'dan sonra şimdi de İspanya topraklarında dalgalanmaya başlamıştır. İspanya'nın bir çok yerinde devlete karşı zaferler alınmış ve kurtarılmış bölgeler oluşturulmuştur. Katil devletin ve kan emici patronların dizi şimdide İspanya'da titremeye başlamıştır. Çünkü kapitalizm hastalığını panzehiri kolektivizm İspanya damarlarında harekete geçmiştir. İşçiler Paris Komünü'nde olduğu gibi devlet ve patronlar için değil kendiler için çalışmaya başlamıştır. Kendi aralarında seçtikleri delegeler ile fabrikaların ve üretim alanlarının nasıl işleyeceğini karar vermişler ve sahte devlet iradesini değil kendi iradelerini kullanmışlardır.

Geçmişte yaşananlar bizlere gösterdi ki devletsiz dolayısıyla sömürsüz bir dünya mümkün. Ve bizler inanıyoruz ki geçmişte yaşananları tekrar yaşayacağız...

Ne efendi olacağız ne de köle!

Ne sömüreceğiz ne de sömürülecek!

3 DÜNYA DA EĞİTİM

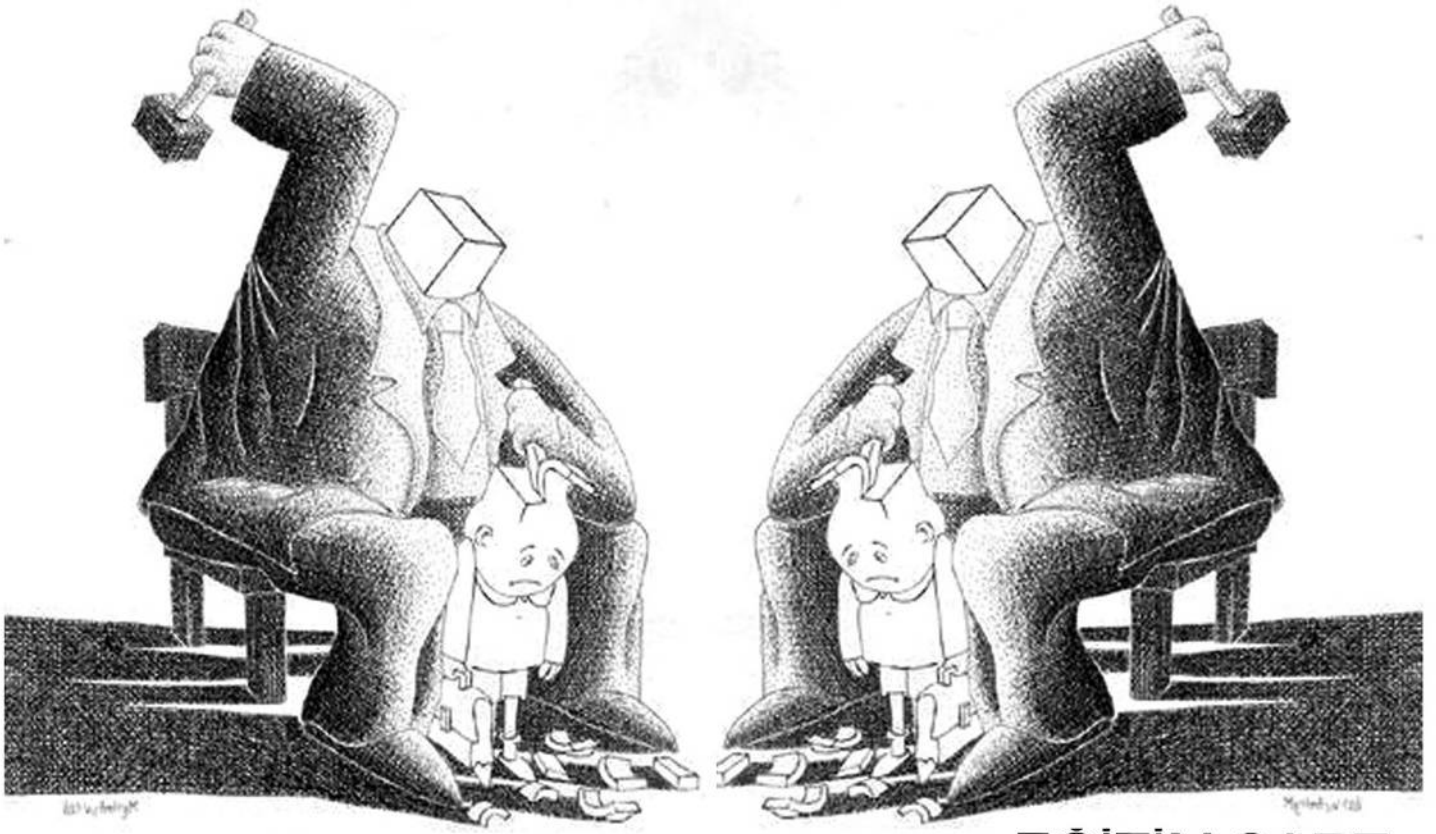

Edwin Errick Kosc (1912-1988)

Türkiye'de okullardaki milliyetçilik propagandası diğer etnik kökenlerdeki " düşmanlarına " karşı gençleri bileyerek yapılır. Sarı Gelin belgeseli buna en güzel örneklerden biridir. Kapitalistler için köle olacak genç insanlara verilecek en yararlı şey tabi ki de kendi kafasında (zenginiyle fakiriyle) oluşturacağı " biz " fikridir. Böylece bu genç insanlardan dış tehditlerden ülkesini," biz " fikrini korumak için daha çok gönüllü çalışması beklenir. Gerçi milliyetçilik düşüncesini benimseyip, reddetmeseler de

yine aynı koşullarda it gibi çalışmaya devam edecekler, ayrı mesele ama milliyetçilik bunu göreceli gönüllü hal dönüştürüyor. Neyse konumuza geri dönelim. Diyorum ki genç insanlar her ne kadar vatani, milleti için çalışmasa da yakın çevrelerine bile(aile,kankiler...) bunu olmadığı gibi söylüyor. Öylesine bir tabu haline dönüşmüş ve tabi insanların bu hale gelmesinin tv,gazete,genel algı,aile gibi devletin propaganda araçları olsa da...Bireyde bunu tabu haline getiren yegane kurum okuldur. Okulda gençlere kendi fikirlerini söylememe öğretilir. Kendi ve ülkenin geleceği için katlanma öğretilir. Öğrenci farklı düşünse bile bunu söyleyemez öğretmenine, sınıfta açıklayamaz,sorgulayamaz bile. Bu kabullenme durumu onu düşündüğünü yapmamaya alıştıırır. Ne kadar yalan olduğunu hissetse de büyüdüğünde çocuğuna ulu milletin ululuklarını anlatır. İstmeden veya isteyerek...

Edwin Errick Kosc - Education in Third World Countries(3. Dünya ülkelerinde eğitim) s 109

=EĞİTİM ŞART=

Eğitim şart dediler

Oyun oynamaya zaman vermediler

Bin bir türlü masal anlattılar

uyuttular, büyüttüler

* * * * *

Sen geleceksin

Ülkeyi sana emanet edenleri unutma

Birinci vazifen istikbalin için çok çalışmalısın

Geceleri uykusuz kal derslerini aksatmamaya

Sabah erken kalk sınavlarına geç kalmamaya

Öğretenlerle aranı iyi tut dikkat et kurallara uymaya

Tüm çabaların lüks bir yaşam sağlamaya

* * * * *

İstikbalini vazifen dediler diye

Zihnini ele geçirmesine izin verme

Ruhsuz bedenlerin ellerinde

Eğitilmiş robota dönüşme...

UMURSAMAZLIK KARİZMASI 'KUL'LAŞAN KARİZMA

Kaç tane kimliğimiz var bizim. Kaç'a bölünmüşüzdür aslında. Olduğumuz gibi gözükemediğimizden, gözüktüğümüz gibi oluruz biz. Bu nedenle de nasıl gözüktüğümüz çok önemlidir. Kılık kıyafetimizi, tarzımızı ve "karakterimizi" oluştururken risk almamak için kullandığımız, kurgulanmış karakter kalıpları bulunmaktadır. Seçeneklerimiz arasında akıllı kariyerçi, espirili sempatik, asi metalci, popçu züppe, ağır gelenekçi, türkücü halkçı, punk anarşist, filozof özgürlükçü, gibi bir çok kalıp vardır. Kimlik kartımızdan, mahallemizden, ailelerimizden etkilenerek birini seçiveririz. Hangisini de seçtiğimiz çokta önemli değildir. Hepsinin aynılaştığı bir özellik sistem açısından çok önemlidir. Bu da Umursamazlık, yani Kuul'luk özelliğidir. Bu özellik Sistemin kendisini koruması açısından çok önemlidir. Bizleri, yaşadıklarımızı, düşünüp, değerlendirmemiz, için karakter kalıplarımıza özellikle yerleştirilmiştir. İktidarların iktidarlarını kaybetme korkusu, karşısında aldığı bu önlem dünyada 1900'lerin ortasında, ülkedeysen 1970 sonrasında, darbelerle ve liberalizmle, yani Kenan Evrenler ve Turgut Özallarla bizlere uydurulmaya başlanmıştır. Düşünen, düşündüklerini tartışan ve eyleyen bir gençliğin oluşmasından korkan İktidar; müzikle, sporla, sınavla, sinemayla, yarışmayla, kariyerle, karizma kahramancıklarla oluşturduğu Kuul Karizma Kalıbını kullanarak, bananeleyen, boşveren, umursamayan, adaletsizliklere, haksızlıklara lafını söylemeyen, söyleyemeyen bir gençlik oluşturmayı çabalamıştır. Çabası bugün, sokaklardaki, okullardaki arkadaşlarımızı etkiliyor olsada, bu ilüzyon içerisine sıkışılıyor olunsa da, her zaman her yerde kımıldayan ve asla kalıplanamayan, kapatılamayan bir şeyler kalacaktır. Sistemin unuttuğuda bu. Bu; kalıplara sığmayacak özgürlüğümüzüdür. Kalıplarımızı kıralım. Kul eden kuulluğumuzdan sıyrılıp, Kendimizde olan özgürlüğümüzle laf ımızı söyleyelim.

KÜÇÜK BEDENDE

Çocuklar küresel kapitalizmin büyük şirketleri tarafından sömürülüyor... Dünyada 352 milyon çocuk işçi çalıştırılmakta. 3.Dünya ülkelerindeki büyük şirketlerin (NIKE, ADIDAS, COCA COLA) kurmuş oldukları fabrikalarda acımasızca, kötü koşullarda çalıştırılan çocuk işçileri biliyorsunuz...Tarım arazilerinde köle olarak çalışan çocukları biliyorsunuz...İlaç şirketlerinin (PFİZER, ROCHE, BAYER)yeni ürünlerini piyasaya sürmeden önce denek olarak kullandığı Afrikalı çocukları biliyorsunuz...Uzak doğuda 2 milyondan fazla çocuğun seks ticaretinde alınıp satıldığını biliyorsunuz...Bu arkadaşlarımızın 3 ile 15 yaşları arasında olduklarını, tehlikeli işlerde, uzun saatler boyunca patronların koyduğu katı kurallar altında, fiziksel,psikolojik, cinsel istismara uğrayarak çalıştırıldıklarını da biliyorsunuz...Gelişmiş ülkelerde 5-14 yaş grubundaki çocukların %2 si çalıştırılırken, Afrika ülkelerinde %28, Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde %15, Asya ülkelerinde ise % 19 düzeyindedir. Çocuk askerler 300.000 kişiyi bulan bir ordudur. Bu sayılar sadece resmi olmakla beraber daha birçoğunun kapitalizmin sömürüsü altında çalıştığını da biliyorsunuzdur...

Günümüzde Batı ülkelerinde de çocuk emeği sömürüsü hızla yaygınlaşmakta. Çocuk işçi çalıştırmaya karşı olduklarını söyleyenler, iş yaşamının kuralsızlaştırılmasını dayatarak, bunun önünü de açmaya çalışıyorlar. Nitekim bugün Avrupa ülkelerinde, 15 yaşın altında çalışan 2 milyonu aşkın çocuk var.

Yaşadığımız TC devleti de çocuk emeği sömürüsünün en çok olduğu ülkelere biri. Çıraklık ve meslek sahibi olma kisvesi altında milyonlarca arkadaşımız ağır koşullarda ucuz iş gücü olarak görülüyor. Çukurova'da pamuk toplayan , konfeksiyonlarda kaçak çalıştırılan, sanayi kollarında ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılan, sokaklarda ayakkabı boyayan, mendil satan, cam silen, kilo tartan, pazarlarda küfe taşıyan vb. Fabrika ve atölyelerde ise sigortasız, kayıt dışı çalıştırılan arkadaşlarımız, yasal çalışan işçilerden daha fazla iş yapmalarına rağmen daha az ücret alıyorlar. Aralarında en çok sömürülenleri ise sezonluk çalışan göçmen işçiler. Böyle olmasına rağmen arkadaşlarımız bu koşullarda çalıştırmaya devam ettiriliyor ve devlet yasalarıyla bu duruma sadece göz yumuyor.

BÜYÜK SÖMÜRÜ

Emeği görünmeyenler...

Göç ettirilen ailelerin yoksul çocukları çalışmak zorunda kalıyorlar. Bir iş bulamayıp sokaklarda üç kuruş kazanmaya çalışan bu arkadaşlarımız polisin, zabitanın, “vatandaş”ın engellemesiyle karşılaşp dayak yiyorlar, kovalanıyolar ya da kuytu köşelerde öldürülüyorlar. Toplumun kötü çocukları olarak televizyonlardan devletin ağzıyla suçlu ilan ediliyorlar. Böylece devletin ihtiyaçlarından biri olan “suçlu potansiyeli” bu çocuklar polisin ve şiddetinin meşruluğunu sağlıyor ve devletin de kendi var oluşunu olumluyor. Emeği görünmeyen bu arkadaşlarımız kapitalizmin yoksulluğuna ve yoksunluğuna mahkum edilerek yankesici, balici, fahişe etiketleriyle sistemin öteki işçileri olmaya devam ediyorlar.

Köle gibi çalıştırılıyor, alınıp, satılıyor. ..

Yaşadığımız TC'nin birçok yöresinde yine devletin göz ardı ettiği bir başka mesele daha var. “Kiralık çocuk pazarları” Samsun'un Bafra ilçesinde 50 yıldır kiralık çocuk pazarı kuruluyor. Bunun yanı sıra Ankara'nın Sincan ilçesine bağlı Yeni kent beldesinde, Tokat'ın Turhal, Zile, Aydın'ın Germencik, Yozgat'ın Çekerek ilçeleri ile Kırşehir ve Nevşehir in bazı ilçelerinde kiralık çocuk pazarları kuruluyor.

Çözüm Ya da çözümsüzlük...

Kayıt dışı ekonominin en büyük paydasını oluşturan çocuk işçiler çalıştırıldıkları bu iş yerlerinde 12-16 saat arası çalışarak, aşağılanmaya, küfüre, dayaa ve cinsel tacize de maruz kalmaktalar. Üstelik bütün angarya işlerin de yükünü çekmekte. Bu meselenin kısa vadeli çözümünü bu koşullarda çalıştırılan çocuk işçilerin yasal olarak tüm haklarının karşılanmasında, uzun vadeli çözümünü ise meslek edinerek vasıflı ve kalifiye işçilere dönüşmesinde bulanlar yanılıyorlar. Çünkü ileride bir meslek edinerek bu durumda olsalar bile yine içinde buldukları sistem en az onlar kadar kötü koşullarda çalışan başka köleler üretmeye devam edecek. Biz öngörmüyoruz, inanıyoruz.

Kapitalizm ortadan kalkmadıkça bu sömürü düzeni yıkılmadıkça ne çocuklar ne de emek özgürleşecek...

Süpermarketlere girdiğimizde elimize alıp çantamıza atmamızda hiçbir sakınca olmayan ürünlerle karşılaşırız.Cennet gibi bir yer.Sayamayacağımız kadar ailenin sayamayacağımız kadar haftasını itham ettirebileceği sayamacağımız çeşitte ürünlerle dolu.Almanda hiçbir sakınca olmayacak biçimde girişten çıkışa kadar en kolay alabileceğimiz şekilde dizilmiş ürünler bunlar.Muazzam bir şey!Peki o kadar şeyi oraya koyup o kadar malının başında durmayan cömert adam kim?Bir sürü var onlardan.Kimse kimler 0 kadar önemli değil.Önemli olan onların çok iyi kişiler olduğuka kim o kadar malını insanlar alıp götürsün diye oraya koyar.Adam iyi deyip geçmek olmaz,bu süpermarketler gerçekten akıl dışı şeyler.

Tahmin ediyorum ilk defa bu süper yerlere giren bir çocuk aynen yukarıdaki gibi düşünür. Ben bile arada sırada şaşır kalıyorum, 17 yaşındayım.Bu nasıl bir özgüvendir.Sen o kadar servetini yatırırıyorsun oraya,insanlar aldıklarını sepete ve ya alışveriş arabasına attığı gibi çantalarına,ceplerine de atabilir pekala. Pek bir farkı yok. Birisi çikolatayı cebine attığında, denetleyebileceği bir şey gerçekten yok. Sen 5 gofret alıp kasanın önünde 4'ünü kasiyere göstermeden cebine atsan nasıl bilecek bunu.

Bu durumun oradaki bütün ürünler için geçerli olduğunu varsayarsak(saksı, ütü masası 24'lü tuvalet kağıdı vb. hariç)bu cömert adamın çok parası var.0 kadar ki karfurun yarısını götürsen yine çok umurunda olmayacak.

VATANDAŞ
VATANDAŞ OLALI
BÖYLE
UCUZLUK
GÖRMEDİ

Dia % SA

Anlamadığım daha bir sürü şey var.Mesela bu adamın gözünde koca karfurun içindekiler bir hiç değerindeyken karfurun içine dizdiği onca şey içinde benim bir gazoz almam çok problem oluyor.Bu bence karfurun yarısını götürmediğimizden kaynaklanıyor.Küçük bir çocuğun durduk yere bacağına vurmaya başlaması gibi.Bir gazoz aldığım için adam polis çağırıyor.Hırsızlık; çaldığın şeyin çaldığın kişiye zararı varsa hırsızlıktır.

Anlamadığım başka bir şeyse her kamerayı sürekli izleyen biri olduğun.0 kadar kameranın başına bunları sürekli izleyebilecek 50 kişi için aylık ödeyeceği para zaten aylık hırsızlıktan ettiği zararın katları olacaktır.

Barkotların nasıl ötebileceğini de anlamıyorum. Bildiğin mürekkep lekesi,ötmüyo zaten.Ama herkes öyle sanıyor.Kasanın orda duran iki direğin arasından geçerken öten şey özel yoğunlukta metallermiş ve direği ayarladıkları bu özel yoğunlukta metal parçalarını değerli buldukları ürünlere takıyorlar.Kitapların arkasına,içki reyonundaki içkilerin kafasına vb bazı fiyatı yüksek ürünlere takıyorlar.Demek ki görece mal sahibinin değer verdiği şeyler bunlar(fiyatından ötürü).Ama yinede bir şişe votkanın Sabancının gözünde ne değeri olabilir ki.

Fasüyenin faydalarına gelirsek.Cömert adamların bir gazozu peşine bu kadar düşmeleri,en ufak hırsızlıktan hapis cezası istenebilmesi,bize küçüklüğümüzden beri söylenen "çalmak çok ayıp" saçmalıkları,bu cömert adamlar bizden korktuğu için.Hepimizden tek tek korkuyorlar.Tek yakaladın mı kaçırmıyolrlar o yüzden.Ama karfurun yarısını kaldırsak bir şey yapamayacaklarına eminim.

Biliyorlar ki herkes hırsızlık yaparsa insanları hırsızlıkla suçlamanın bir anlamı olmayacak.Her şey herkesin olacak,mülkleri,varlıkları olmayacak,hayatımızı sömüremeyecekler ve bize karşı yapabilecekleri tek şey bizi korkutmak.Hiç bir anlamı olmayan kameralarla,barkot ötüyor yalanlarıyla,copla dolaşan özel güvenlikleriyle,gizli odalarıyla,yasalarıyla,"siciline işlenirse okul hayatın biter"leriyle yapabilecekleri tek şey bizi korkutmak.

ün
ü
yat!

5,99 TL

1,20 TL

Patlıcan (K

Dia
Ayçiçek Yağı

Solo Tuvalet

Solo Süper Becece 200ml

2,95 TL

Dia %
Yoğurt 1500 gr

2,25

Yörsan Yanım Yağı
Süt 1 lt

O ESKİ ASKER

10. sınıfta bir haziran günü, sınıfın yarısının olmadığı bir gündü. Çok sevdiğimiz (!), canımız ciğerimiz Milli Güvenlik öğretmeni ya da asıl sıfatıyla binbaşı, 10. sınıfları toplayıp bir geziye götürecekti.

Binbaşı derse ilk geldiği günlerde, savaş sanatı diye bir şeyler söylüyordu. Bu sanatın onun kullanmak istemediği başka isimleri de vardı tabii ki; Cinayeti, katliam, otoritesini korumaya çalışanların ekmek kapısı v.s. Diyordu ki Binbaşı; bilgisayarda yapılan savaşlarda olanla gerçek savaşın sonuçları farklı olur, strateji her şeyi belirler. Beklenen sonuç savaş alanında değiştirilebilir.

Ne kadar büyük estetik değerler sunuyordu Binbaşı! İtaat için ölenleri, akan kanı görmek, çığlık atan askerleri, emir veren korkak subayları duymak... Bunlar gözümüzün önüne geldikçe ilhamla doluyorduk. Üstelik sadece güzellik değil; mesajı da vardı bunun; beni sömüren yılan ben fark etmiyorsam bin yaşasın, otoriteye canımız feda, karın tokluğuna ölürüz v.s.

Binbaşı'nın güzel fikirleri vardı, biz gençlerin beyinlerinin genç yaşta zehirlenmesini istemiyordu. Ona göre okulda siyaset olmamalıydı, birde devletin en temel, en gözde kurumunda, askerlerin eğitildiği yerlerde kışlalarda olmamalıydı siyaset. Derslerde sadece dış siyasetten bahsedecektik. Türkiye'nin ne kadar dost canlısı, sıcak, çok kültürlü, hoşgörülü bir ülke olduğundan ama şu dış güçlerin bizi çökertmeye çalıştığından bu yüzden Türkiye'nin böyle karmaşık olduğundan bahsediyordu.

Siyaset olmadığı için derslerimizde bizde daha güzel şeylerden bahsediyorduk. Atatürkçülükten, her şeyden önce onun milliyetçilik anlayışından, Türkiye Cumhuriyeti'nin sınıfsız bir toplum olmasından(!) dem vuruyordu.

Okulda siyaset yok diyip resmi ideolojiyi sınıflarda anlatan, saygı duruşunda durup suçu dış güçlerde arayan sayın türk*, aslında takım elbise giymiş eski bir askerde. Okulda askerin ne işi olduğunu, içeride yapılanlar siyasetken, dışarıda olanların neden siyaset sayılmadığını, hepsinin üstünde resmi ideolojinin neden siyaset olarak kabul etmediğini anlamıyorduk binbaşının. Türkiye Cumhuriyeti sınıfsız bir toplumken, neden etrafta birilerinin ezildiğini, sömürüldüğünü, hor görüldüğünü, dayak yediğini, öldürüldüğünü, birilerinin bunun için emir verdiğini, birilerinin emri uyguladığını, birilerinin de bütün bunlara göz yumduğu bir kısır döngünün var olmasını anlayamıyorduk.

Yine de babacan tavırlarıyla Binbaşı kendini sevdireyor, anlamadığımız şeyleri bize güzel göstermenin yolunu biliyor, ses çıkarana bağıyor, sonra espri yapıp unutturuyordu ne yaptığını, niyetini.

İşte o sabah Binbaşının bize bütün sene anlattığı, savaş sanatı, milli mücadele v.s. fikirleriyle ilim irfan yuvası kışlalara doğru yola çıktık.

Kışlada, arazi araçları, tanklar ve silahlar vardı. Ciplerden sonra silahlarla tanışmaya başladık. Bir asker bize boş silahları kullanmayı gösterirken binbaşı "Eliniz alışsın" diye bağıyor gülüyordu.

Daha sonra tanklara bindik. Binerken bir tuşa dikkat etmemizi yoksa birisinin ölebileceğini söylediler(!?). Binbaşı yine "Binin yau kurcalayın, öğrenin, alışın biraz askerde napıacaksınız?" diye soruyordu. Müdür yardımcısına neden buradayız diye sorunca: "Ne demek neden buradayız? Askerde gelmeyecek misiniz?" diye sordu.

Haklıydı hocalarımız, askerde buraya gelecek, silah taşıyacak, tank kullanacak, belki bir arkadaşımızı kazara öldürecek, belki bir emirle birilerini öldürecek yada ölecektik. Güzel bir haziran sabahı için güzel bir yer...

Okullara adım atarak giren militarist zihniyetin temsilcileri; kurdukları sistemi, zorunlu askerliği, yapılan darbeleri, muhtıra veren, sansür koyan, siyasete karışan generalleri, Ergenekoncuları, Maraş katliamını gerçekleştirenleri, katliamın baş faillerinden Muhsin Yazıcıoğlu'nun arkasından ağlayanları, güneydoğuda "Terörle Mücadele Yasası" kapsamında henüz reşit olmadığı halde ağır cezaya çarptırılan çocukları, aynı yasa sebebiyle artan polis şiddetini o polislerin son iki yılda öldürdüğü 30'dan fazla insanı yeterli görmüyordu herhalde.

Bütün bunları yeterli bulmayıp ya da adetten sayıp, "Her türk asker doğar." sloganıyla 16-17 yaşındaki liseli gençleri, tanka bindiren, silah kullandırtan ve onları sevimli göstermeye çalışan, öte yandan şiddete karşı olduğunu söyleyen ve "marjinal" grupları teröristlikle suçlayan bir zihniyet bu. Resmi ideolojinin yarattığı doğal sonuç bu.

Bu zihniyet okulda hocaların uyguladığı şiddetin, otoritenin, baskının önünü açan, toplumun her alanına militarizmini, nefretini sokmak için daha lisede öğrencilerine silahı sevdirmeyi amaçlıyor.

Okulların amacı da bunun üzerine kurulu zaten. Devlete, onun ideolojisine, bekasına, tahakkümüne boyun eğecek, ona katkı sağlayacak bireyler yetiştirmek, onlara çareleri olmadığını öğretmek. Bunun içinde tarih dersleri, Osmanlı ve kurtuluş savaşının taraflı tarihi olmaktan öteye gidemiyor, bunun için öğretmenler baskı yoluyla disiplin vermeye çalışıyor, bu disiplinse kendi kafalarındaki ve müfredattaki şartlara göre şekilleniyor.

Okullarda eğitim değil öğretim olmalı ki öğrenciler kendilerini eğitebilsin. Hocanın her an ensedeki soluğu, kız-erkek modelleri çizen, Kürtçe konuşmanın yasak olduğu, öğrencilerin bir şey öğrenmediği, özellikle ÖSSyle ezberden eğitildikleri bir sistem varken, okulda zorunlu din dersi, taraflı tarih dersi, silahlı milli güvenlik dersi ve bu dersi veren askerler varken, okullarda öğretim gördüğümüzden, okulda insanların manipüle edilmediğinden yüz kızarmadan söz edilebilir mi?

Okulumuzda artık asker istemiyoruz, gelen askerleri emekli olarak görmüyoruz, bizi öldürmeye ölmeye zorlayan bir yasaya, bir sisteme, bir ideolojiye karşı çıkıyoruz. Çözüm isyanda! Huzur isyanda! L.A.F isyanda!

Biraz değişiklik iyidir. Bir çok değişiklik de iyidir.

Çoraplar, gömlek, kravat, pantolon, etek, yelek, ceket, çanta, saçlar... Kılık kıyafet Tamam! Eğer tamam değilse, içindeki tedirginlikle çıkarsın evden. Minibüs veya Otobüs, yakınsa yürüyerek, ama bir an önce... geç kalmaktan korktuğun okuluna zamanında ulaşmaya çabalarsın. Yoksa! Kapılarda azarı işitir, aşağılanırsın. Bu durumu sen umursamaz gözüksen bile herkes ne kadar acizleştığını görür, çünkü onlar da defalarca acizleşmişlerdir. Başka da çare yoktur, nasılsa değiştirilemez bu durum. Kapıyı atlattın. artık okuldasın! en az altı saat buradasın. Yedi yaşında "Bende okula gitmek istiyorum" derken kararını vermiş oldun. Ailen ve toplumla yaptığın anlaşmanın kurallarına uymalısın, çünkü yedi yaşından beri alıştıırıldın bunlara. Sadece; sıraların boyutları, üniformaların rengi ve eğitimler değişiyor. Ve sen yavaş yavaş büyüyorsun. Unutma, anlaşmayı değiştiremezsin.

Ders öncesi sohbetlerde, hangi şarkıcının hangi şarkıcıyla beraber olduğunu, Avrupa Yakasındaki Şahika'nın son bombasını, Lost'un 12 sezonunun 8 bölümünü senaristlerinden bile önce izlediğini anlatarak mutlu oluyorsun, olmalısın da. Yoksa sosyal"Leş"emezsin. Bu sohbetler değiştirilemez zaten, kafa isteyen sohbetler okula gelmez, sınıfa girmez. 14

Eğiticinin sınıfa girmesiyle, saygı ritüelleri başlar. Hazır ol! Aktarma-2020C isimli aktarım cihazının butonuna basılmasıyla tavanda bulunan deliklerin kapakları açılıyor. Kafalarımıza doğru inen Aktahor'ların kafalarımızdaki deliklere geçmesiyle cihaz çalışıyor. Aktahor ucunun tam yerleşmiş olmasını kontrol etmeliyiz çünkü kafalara işlenmesi gereken bilgiler yavaş yavaş aktarılıyor. Gelişmiş olan bu sisteme ne zaman geçilir bilinmez ama asla işimize yaramayacak bir çok anlamsız bilgi kafalarımızda yer tutuyor. Biraz örnekleyelim; sınırlarıyla sınırlandırılmış bu devletin kaç hektar olduğunu, edatın zarfla ve yüklemle ilişkisini, adlarımız aynıysa diğerimize Kemal denebileceğini, Ayşe'nin kırk parası varsa onun yirmi parasıyla pasta alırsa kalanıyla Alinin cips alıp alamayacağı... Bir çok anlamsız bilgi ile eğitiliyoruz. "Bu saçmalıklar da ne böyle ne işe yarar bunlar " demeyeceğiz. Çünkü OKS'den deneyimlemiş ve ÖSS'den biliriz ki bu bilgiler hiçbir işe yaramaz. Ama asla değiştiremeyiz. Öğretmenlerin biri girer biri çıkar, biraz ondan biraz bundan derken araya giren teneffüslerin göz açıp kapayana kadar geçmesiyle adeta yığılırız. Enerjimizin duvarların arasında gitgide azaldığı hissederiz. Saniyeler dakikaya, dakikalar saatlere dönüşür, yavaşlayan dünyamızda son teneffüs sesi bizler için tek mutluluk olur. Girişteki seremoniler çıkışta yoktur, girdiğimizden daha seri bir şekilde çıkarız okuldan. Yedi günün beşi böyle geçer. Yedi yaşından on yedi yaşına kadarda böyle yaşarız. Eğitimin kurumsal olan yanı böylece gelip geçerken, biraz da olsa özgürleştirdiğimiz sokaklardan çıkar bir başka kuruma ailelerimizin yanına varırız. Bizler için hep en mükemmelini isteyen ailelerimiz, 7/17 seçeneklerini incelemiş ve istediklerini, sözde bizimle de anlaşarak seçmişlerdir. Bunu da değiştiremeyiz.

Etkisiz eleman olan bizler, kendi kararlarımızı alamadığımız gibi aileyi ilgilendiren çoğu kararda da olmayız, aile içi dengelerde de önemli bir açığı daha kapatır, ve genelde hep günah keçisi de biz oluruz. Patron-müdür, müdür-şef, şef-baba, baba -anne, ilişkilerinin aşağıdan yukarıya olumsuz yanlarının mutlaka bir paydası oluruz. Biz olmasaydık annemiz -babamıza, babamız da- patronuna, katlanmayacak güllük gülistanlık yaşayacaklardı zaten. Böyle değil, biz biliyoruz ama bunu da değiştiremeyiz.

Ufak dünyalarımızda değiştiremediklerimizi kocaman dünyalarda nasıl değiştirebiliriz ki. Biz ne anlarız, Efendiden ,köleden, adaletten, zenginlikten, yoksulluktan. Zordur bu meseleler, aşar bizi, bahanelerle savuşturur, sohbeti gevşetir, herşeyi erteler değiştiremediklerimize ve asla değişmeyecek olanlara teslim oluruz.

İktidar kardeşlerimizi öldürüyor, bu koşullarda isyan kaçınılmazdır.